

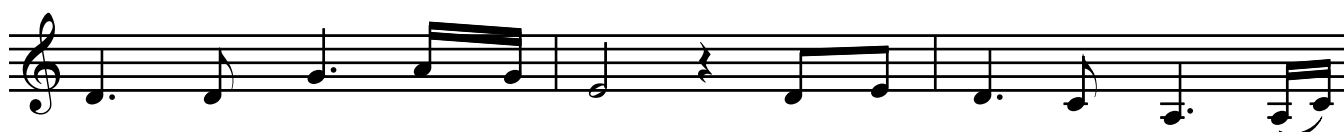
TIẾNG THẦM RƠI TỊCH LẶNG

Thơ : *Tuệ Nga*
Nhạc : *Vĩnh Điện*

Chậm ♩ = 60 (*Mênh mông, tha thiết*)

Sớm ra biển, thấy đàn chim bay lượn. Đàn Hải

Âu sung sướng giữa mây trời. Con bỗng dưng nhớ Mẹ, Mẹ

ơi! Lòng rưng rưng, thơ không thành chữ. Không có ngôn ngữ nào cho con diễn

đạt. Như cơn nước lũ ào ạt dâng tràn... Thương nhớ mênh

mang. Phương nào con tìm Mẹ. Thời gian lặng lẽ, bước lang thang. Lòng hoang

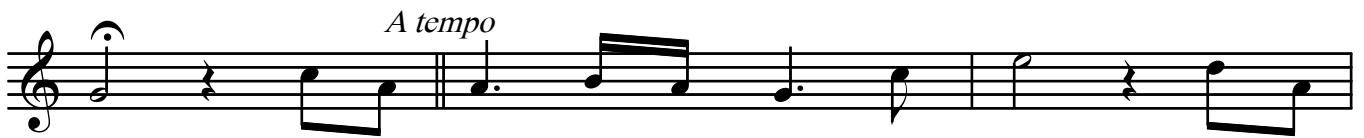
mang. Con bơ vơ ngoài biển từ rạng sáng đến hoàng hôn.

Con nhớ Mẹ. Mẹ ơi! con nhớ Mẹ. Con gọi Mẹ trong màn đêm im

lìm. Tinh cầu nào Mẹ đang ở Mẹ ơi! Hun hút những vì sao đã xa

vời. Con gọi Mẹ giữa muôn trùng hoang vắng. Tiếng gọi

nào theo sóng vút trời cao. Trời mang mang. Lòng mang mang. Sóng dâng

trào. Tiếng con gọi Mẹ, Mẹ có nghe không Mẹ? Oi đất trời hoang vu lặng

lẽ. Biển âm thầm... Không vọng âm, không vọng âm. Hải đảo mang

mang... quanh què. Tiếng thầm rơi... tịch lặng. Chiều rơi!